

Detta verk är licensierat under Creative Commons Erkännande-Ickekommersiell-Dela Lika 2.5 Sverige licens. För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5/se/> Verket har publicerats i www.globalarkivet.se.

Ingen framtid med finansierad förorening

DETTA KAN VARA DET STÖRSTA bedrägeriet hittills: att skapa en koldioxidmarknad, med ett potentiellt värde på tre biljoner dollar, som handlar med föroreningar och gör dem lönsamma, trots att detta undergräver jordens möjligheter att bevara ekosystemen.

Koldioxidhandel lanserades redan 1992 på FN:s toppmöte i Rio. Där uttrycktes av bland andra Al Gore ett behov av att utreda "marknadsbaserade lösningar på den globala uppvärmningen". Senare skulle Al Gore införliva utsläppshandel i Kyoto-protokollet – ett fördrag som USA slutligen vägrade att ratificera. Genom dessa "tillstånd" som utfärdas av myndigheter och subventioneras av skattebetalare, legitimerar koldioxidhandeln industrins ensamrätt att fortsätta med nedsmutsningen.

TROTS ATT "U-LÄNDER" DRABBAS av 80 procent av den globala uppvärmningens effekter står till exempel Afrika för bara 3,5 procent av världens utsläpp. Nästan 50 procent av dessa utgörs av gasbränning från multinationella oljeföretag som Shell i till exempel Nigeria.

Till följd av den globala uppvärmningen kan Afrika räkna med att senast år 2100 ha förlorat 90 procent av intäkterna från sina skördar, vilket främst påverkar småbönder och självhushåll. 70 procent av länderna med oregelbundna regn kan räkna med intensiv torka och ökenbildning.

Redan idag leder konflikter på grund av försämrade ekosystem till krig, svält, fattigdom, sjukdom och hunger. I Sudan har till exempel ökenbildningen tagit nästan 10 mil av den södra delen under de senaste 40 åren. Sudans interna konflikter (både

nord-syd och öst-väst) har sin rot i ekologiska brister, främst tillgång på resurser som vatten och betesmark. Paradoxalt nog var det multinationella företags oljeexploatering som gjorde det möjligt för Sudans diktatur att militarisera regionen och därmed förvärra konflikten.

FN MENAR ATT INDUSTRILÄNDER med dagens teknik kan sänka utsläppen till samma nivåer som före år 2000, med nettokostnader på noll och en vinstmarginal på 50 procent. Men i-länders regeringar, som subventionerar multinationella energibolag med 300 miljarder dollar per år, driver avsiktligt debatten så att man utesluter lösningar som minskar "behovet" av koldioxidhandel.

Dessutom består 95 procent av de Clean Development Mechanisms som godkänts av Världsbanken, av icke-förnybara projekt som finansierar ekologiskt destruktiva, men lönsamma, satsningar som till exempel megadammar. Och än en gång medför detta att de som förorenar får tillstånd att utnyttja "fattiga" länders "underutvecklade" status.

BARA NÅGRA DAGAR FÖRE toppmötet i Köpenhamn har USA:s president Obama förklarat att ett juridiskt bindande avtal om utsläpps begränsningar idag inte är en realistisk möjlighet.

Utan ekologisk kompensation som skydd mot den globala uppvärmningens följder går det för Afrika inte att se längre än till idag. Att räkna med imorgon, då jorden är förstörd, är inte längre realistiskt.

KHADIIJA SHARIFE
Journalist, Sydafrika